

Medvebocs királyfi

Élt egyszer valahol, ott ahol a zerge tollat boglyába rakják, élt egyszer egy szabó a három lányával.

Az egyik reggel a vásárba indult a szabó, és megkérdezte a lányait: Kinek mit hozzon a vásárból?

Az egyik lány kötényt kért, a másik cifra papucsot, a legkisebbik azt mondta, hozzon az apja neki tearózsát.

A szabó meg is vette a vásárban a kötényt, meg a cifra papucsot; tearózsát azonban nem talált sehhol, pedig elég nagy volt a vásár. Gondolta, hogy hazafelé menet, majd csak talál valami kertet, és kér a gazdától egy szál tearózsát; talán még pénzbe sem kerül, végtére is nem olyan nagy valami az az egy szál rózsza.

Ahogy ballagott hazafelé, már éppen alkonyodott, amikor egy furcsa ház elé ért.

Vasrácsból volt a kerítése, a kert meg telis-tele volt tearózsával. Csak éppen be kellett nyúlni a rácson. Be is nyúlt, leszakajtott egy szálát, s már húzta volna vissza a kezét, amikor hangot hallott:

-Várj csak szabó, nem addig az!

A szabónak inába szállt a bátorsága, mert egy medvebocs állt előtte. Aztán meg mindenféle állat gyűlt oda a kertből; vadkutya, teknősbéka, zebra; még elefánt is volt. Mind egymás hegyén-hátán tolongott, de úgy különben békések voltak.

-Elviheted a tearózsát- folytatta a medvebocs-, de csak úgy, ha esztendőre elhozod nekem azt, akinek ezt a rózsát viszed! Mert csak az oldhat fel átkom alól, aki megszeret engem!

A szabó ijedtében végig sem gondolta miről van szó, csak rámondta: úgy lesz. Hanem egész hazáig volt min töprengenie. Csak az vigasztalta nagy bánatában, hogy van még egy teljes esztendő, addig majd történik valami.

A lányai örültek az ajándéknak, kiváltképp a legkisebbik. Egész éjszaka a tearózsát szorgolatta.

Aludni az apja sem tudott, de nem volt szíve megmondani, a lányának, hogy ajaj, nagyon sokba kerül az a tearózsza!

Esztendő elteltével olyan szép lett a lány, hogy a szabónak esze ágában nem volt a medvebocsnak tett ígérete. Nem úgy a medvebocsnak. Huszonnégy óráig várt, s mivel a szabó nem jelentkezett, beült a bársonnyal bélelt hintójába, odahajtott a szabó háza elé, és bekocogtatott az ablakon:

-Én vagyok, én vagyok, Medvebocs királyfi! Eljöttem a lányodért, akinek hoztad a tearózsát.

Na volt is ijedség! Éjnek évadján ilyen látogatást! A lány sehogy se értette miről van szó, de az apja mondta neki, hogy nem kell félnie, jó dolga lesz, elvégre királyfihoz megy feleségül. Ha akarta, ha nem, mennie kellett. Vitte a lányt nagy boldogan a Medvebocs királyfi.

Az állatoktól nem félt: mind olyan volt, mint a kezesbárány. Keresték is a kedvét: még az oroszlánok is csendesebben morogtak, hogy ne féljen a lány. Persze félt, de még mennyire! Kétszer is megfordította a zárban a kulcsot, hogy senki ne jöhessen be hozzá!

De hát mégis ki kellett nyitni az ajtót, mert másnap reggel egy vadmacska azal a hírrel jött, hogy Medvebocs királyfi nagyon beteg.

-Vagytok elegen a palotában- válaszolta a lány-, ápoljátok!

Mézespuszedlit akar enni!- nyávogta a vadmacska.

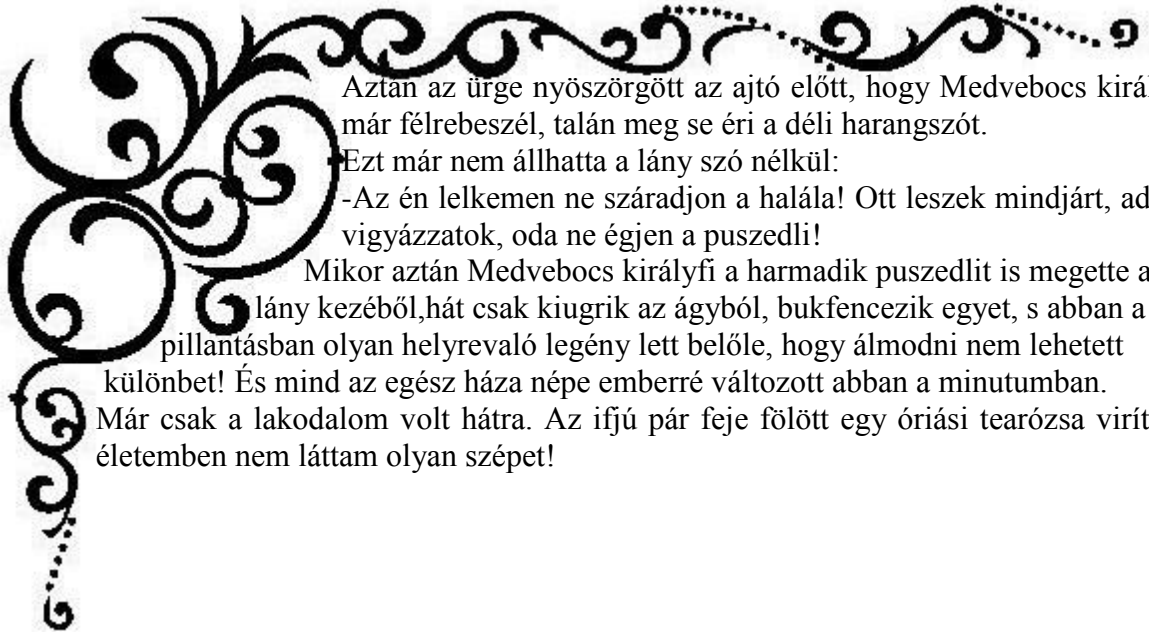
-Hát süssetek neki!

-De a te kezedből szeretné megenni, akkor meggyógyulna!

-Etesse meg a tigris! Én nem érek rá!

Kisvártatva a zerge kopogott be, hogy Medvebocs királyfi ágyának esett; de a lány erre sem ment ki. Nem is válaszolt.

Hatodik útravaló: Találd ki, hogy ki vagyok!

Aztán az ürge nyöszörgött az ajtó előtt, hogy Medvebocs királyfi már félrebeszél, talán meg se éri a déli harangszót.

Ezt már nem állhatta a lány szó nélkül:

-Az én lelkemen ne száradjon a halála! Ott leszek mindjárt, addig vigyázzatok, oda ne égjen a puszedli!

Mikor aztán Medvebocs királyfi a harmadik puszedlit is megette a lány kezéből, hát csak kiugrik az ágyból, bukfacezik egyet, s abban a pillantásban olyan helyrevaló legény lett belőle, hogy álmodni nem lehetett különbet! És mind az egész háza népe emberré változott abban a minutumban. Már csak a lakodalom volt hátra. Az ifjú pár feje fölött egy óriási tearózsa virított, életemben nem láttam olyan szépet!